

го поканиха, то реши да пренощува пакъ подъ стълбата. Времето бѣ студено и страшно. То се опита да вие, но това му излѣзе скъпо. На другия день се запозна съ бащата на момиченцето, който, щомъ го видѣ, вмѣсто да го нагости, удари го съ камъкъ. Въ своята родина кученцето при всичката си доброта и възпитание би се нахвърлило съ заплашване и лай, но въ чуждото мѣсто то се сниши, закри съ опашката най-слабитѣ части на тѣлото си, удари на бѣгъ и най-сетне се намѣри въ съвсемъ непознато мѣсто. Но най-лошото бѣ, че неговиятъ изплашенъ бѣгъ бѣ забелязанъ отъ други кучета, които смѣтаха за свой граждански дългъ да му изпратятъ нѣколко неприлични думи и да го заплашатъ.

Като избѣга, колкото можа по-далече, кученцето се поспрѣ, огледа се наоколо до самъ стената на една улица, за да може въ случай на опасностъ да избѣга кждето му очитѣ видятъ. Предъ него стърчеха непознати кжщи, минаваха непознати люде, и то почувствува за първи пжтъ, че никога вече не ще намѣри своя домъ, нѣма вече свой подслонъ, нѣма на свѣта за него безопасно мѣсто, нѣма привързаностъ, нѣма родина — нищо нѣма. Задъ разни огради то подушваше кучета, водени за врѣвчици, а едно дори се възѣмше въ хубавъ файтонъ, и го погледна презъ прозорчето. Разбира се, че всѣко куче трѣбва да си има кжща, своя постелка, своя паничка и свой стопанинъ, който го храни, гали, наказва—изобщо да се грижи за него. Какъ може да се живѣе иначе? По едно време то трѣгна по диритѣ на една жена, и се реши ней да повѣри сждбата си. Тя го забеляза и не го изпжди, дори го поглади. Но когато стигна до дома си, затвори вратата предъ самия носъ на кученцето. Това го страшно измжчи. Кому тогава да вѣрва? И какво да прави сега? Другого да търси? То направи още нѣ-